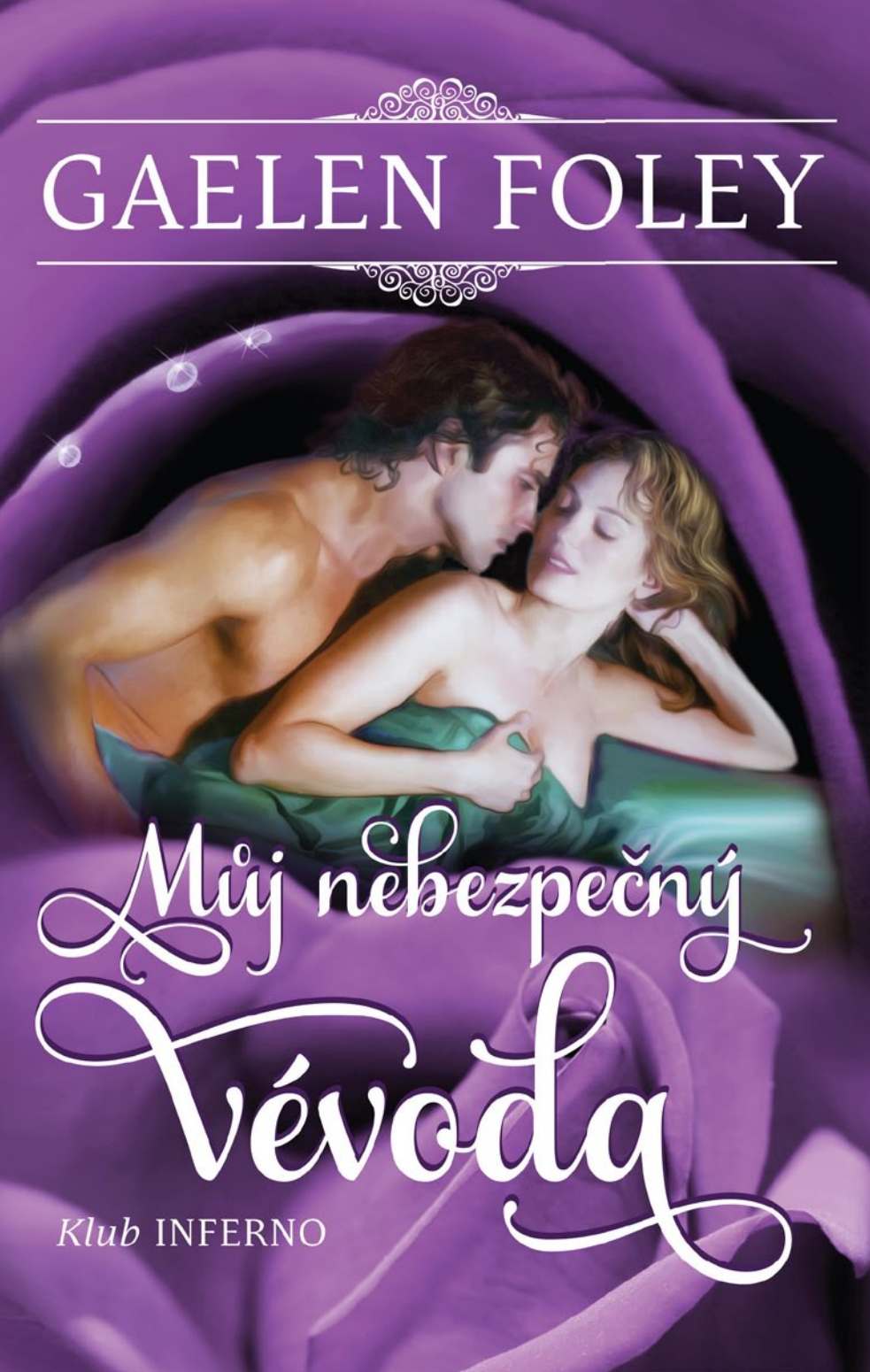

GAELLEN FOLEY

Můj nebezpečný
Vévoda

Klub INFERNO

GAELLEN FOLEY

Můj nebezpečný
Vévoda

Klub INFERNO

2014

Copyright © 2010 by Gaelen Foley
Translation © 2014 by Alena Horváthová
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu MY DANGEROUS DUKE,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2010,
přeložila Alena Horváthová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v červnu 2014

ISBN 978-80-87910-34-4

*Můj dobrý mistr, ačkoliv jsem se ho neptal,
mě pobídl: „Podívej se na toho mocného muže, který přichází,
a všimni si, že v jeho očích nespátříš ani stín bolesti,
která mu rozdírá duši.“*

Dantovo *Inferno*, zpěv XVIII, 11. 82-84

Žádný velký vstup do života nezačal bez prokletí.

Sofoklés

Cornwall, 1816

Byla jeho dárkem – hračka pro temného cizince. Kate Madsonová nechápala, jak se to mohlo stát, nicméně zlost nad nespravedlivým osudem otupila droga, kterou jí násilím nalili do hrdla.

Výtažek z máku ji omámil a otupil její vůli bojovat.

Netrvalo ani půl hodiny a její bojový duch povadl, ostrý jazyk, kterým neustále spílala svým únoscům ztěžkl a zaťaté pěsti teď volně visely podél těla. Bez jakýchkoliv námitek dovolila ženám pašeráků, aby ji připravily na její zkázu.

Stěží vnímala, co se s ní vůbec děje. Zmohla se jen na tupé ano a ne, a když z ní ženy smívaly špínu a oblékaly ji do čistých šatů, byla nepřírozeně poslušná. Loutka pro jejich pána.

Kate netušila, čím si pašeráci vysloužili hněv vévody z Warringtonu, ale zato pochopila, že má být něco jako oběť, která má zmírnit jeho zášť.

O vévodovi bylo známo, že je vůči ženám přímo nenasytný.

Rovněž zaslechla, že je expertem v mnoha druzích násilí a zřejmě právě proto mu zdejší lidé neřeknou jinak než Bestie.

Všechno jí připadalo jako zlý sen. Když uviděla šaty z bílého mušelínu, které jí přinesli, jen se hořce pousmála. Věděla, že modlit se nemá význam. Polonahá se zachvěla – ani ne tak zimou, ale hrůzou z nadcházející noci.

Jen díky účinkům sedativ se dokázala ovládnout a nedat na sobě znát strach.

Když se ženy snažily vyčesat špínu z dlouhých hnědých vlasů, málem ji skalpovaly. Pak ji štědře postříkaly silným parfémem a kousek poodstoupily, aby zhodnotily své dílo.

„Docela hezká,“ prohlásila jedna rudolící žena.

„Ano, Bestii se bude líbit.“

„Je mocbledá,“ řekla další. „Gladys, přidej jí na tváře trochu růže.“

Ostatní souhlasily. Jedna z žen k ní přistoupila a ne právě něžně jí začala vtírat růž do tváří a potom i na rty.

„Tak jdeme.“ Byly hotové. Zdvihly Kate na nohy a postrčily ji ke dveřím.

Skrze otupělou mysl si Kate uvědomila, že nechce opustit temnou celu, která se stala jejím vězením. „Počkejte,“ zamumlala. „Nemám žádné boty.“

„To proto, aby ses nám zase nepokusila upláchnout, slečno Vychytralá!“ odsekla Gladys. „Raději dopij to víno. Být tebou, tak to udělám. Bude lepší, když nebudeš vědět, co se s tebou děje.“

Kate po ní šlehla nenávisným pohledem, ale věděla, že má pravdu. Popadla číši a dopila zbytek červeného vína, v němž byla rozpuštěná droga. Kruté harpyje se jen pobaveně smály a myslely si, že ji konečně zlomily.

Bůh ví, že nebyť opiové tinktury, kterou jí dali, křičela by a škrábala jako divoká kočka a bránila by se stejně jako té noci, co ji před měsícem unesli.

Místo toho pokorně dopila víno a prázdný pohár s úšklebkem odložila zpátky na stůl.

Ženy jí svázaly ruce a pak ji popostrčily do chodby malého domku.

Tam na ni čekal starý Caleb Doyle a ostatní pašeráci, aby ji zavezli na hrad. Nedokázala pozvednout zrak a podívat se jim do očí, ponížená tím, jak si ji prohlíželi jako nějakou běhnu. Sama sebe si vždy cenila ne proto, jak vypadá, ale pro svůj rozum, a teď tady stojí jako obyčejné zboží.

Díkybohu nikdo z nich nebyl v náladě, aby si z ní utahoval. Kate sama nevěděla, kolik toho ještě její hrdost unese.

I skrze hustou mlhu, která zahalovala její mysl, si Kate všimla, že muži v místnosti jsou podivně tiší. Nebyl zde ani náznak pobavené vulgárnosti, kterou od nich očekávala.

Dnes večer skoro cítila jejich strach, což ještě násobilo její vlastní obavy.

Dobrotivý bože, k jakému chlapovi ji to jenom vedou, když se před ním tihle zlosyni chvějí jako osika?

„Konečně se začala chovat jako dáma, co?“ zavrčel Caleb, velitel pašeráků.

„Přesně tak. Jen žádný strach,“ dodala Gladys. „Nápoj byl dostatečně silný, aby ji na chvíli zkontroloval.“

„Teď musíme jen doufat, že to vyjde.“ Caleb se odvrátil stranou, ale Gladys ho popadla za paži a odtáhla kousek stranou.

„Víš jistě, že to chceš riskovat?“

Zamračil se. „Copak mám na výběr?“

Ačkoliv manželský pár hovořil tiše, Kate stála dostatečně blízko, aby je slyšela, nicméně s otupělou myslí stejně netušila, oč se vlastně jedná.

„Proč si s ním prostě nepromluvíš? Ano, bude vzteky bez sebe, ale když mu vysvětlíš, co se stalo...“

„Nebudu se před ním plazit!“ odsekl její manžel hněvivě. „Copak jsi zapomněla, co nám náš vévoda vzkázal, když jsme ho naposledy žádali o pomoc? Je to bezcitný bastard, nic jiného! Neměl na nás čas, protože se bavil s princeznami a s cary na kontinentě. Jeho Milost je natolik důležitá a vznešená, že s námi obyčejnými lidmi se nemíní zaobírat,“ řekl hořce. „Už si ani nevzpomínám, kdy se naposledy uráčil přijet do Cornwalu, ty snad ano?“

„Bylo to dávno,“ přiznala.

„Ano, a tentokrát přijel jen kvůli té zatracené lodi! Jemu na nás nezáleží. Dávno zapomněl, odkud pochází, ale tahle malá lekce mu to snad připomene.“

„Calebe!“

„Já se ho nebojím! Jen klid. Jakmile tu holku dostane, bude nám muset pomoci, ať se mu to líbí, nebo ne.“

„To ano, ale jestli se pleteš, pak nastane peklo.“

„Máš pravdu, s tím musíme počítat,“ řekl a v očích se mu zračily obavy. „Jenže já nemám na výběr, Gladys. Vždyť to víš.“

„Dobrá tedy, jděte.“ Gladys si založila ruce na prsou.

Caleb se obrátil ke svým mužům. „Pojďme. Vezměte tu holku. Přece nenecháme Jeho Milost čekat.“

Dva kumpáni popadli Kate za paži a bez okolků ji vystrčili do chladné lednové noci.

V hlavě jí hučelo a marně se snažila dát dohromady informace, které právě získala z rozhovoru vůdce a jeho ženy. Bylo to poprvé, kdy měla šanci zjistit, co se vlastně děje, jenže s myslí otupělou laudánem bylo všechno marné. Zmítala se ve vlnách euforie a hrůzy a snažit se cokoliv pochopit bylo příliš vyčerpávající. Mnohem snazší bylo nechat se jen unášet...

Pašeráci ji popadli a téměř bezvládné tělo posadili do druhého ze tří čekajících vozů. Caleb přes ni přehodil deku, aby neumrzla zimou.

O chvíli později se vydali na cestu k hradu Kilburn, kde Bestie přebývala.

Zatímco jejich karavana projížděla ospalou vesnicí, Kate tupě zírala ven z okna kočáru.

Nad nimi na obloze zářil bledý měsíc a na horizontu osvětloval temné hlubiny Kanálu.

V přístavu svítilo několik luceren a dávalo tušit, že na vodní hladině se pohupují lodě pašeráků.

Jejich malá karavana se však obrátila k moři zády a mířila k horám, kde se tyčila temná silueta hradu Kilburn.

Kate si opřela čelo o okraj okna a apaticky hleděla na hrad. Vlastně ho už dobře znala, protože z malých oken jejího vězení viděla přímo na temné věže hradu, který stál několik mil dál na strmém útesu.

Podle místní legendy na hradě strašilo.

Pobaveně zakroutila hlavou. *Hloupé pohanské pověry*. Vévoda z Warringtonu jistě nebyl prokletý, byl jen d'ábel. Jak jinak by si měla vysvětlit jeho brutální chování? Copak by se slušný gentleman zúčastnil něčeho tak podlého?

Z útržků hovoru žen pašeráků si za uplynulý měsíc dala dohromady, že vévoda patří k té nejhorší sortě aristokratů – je

bohatý, mocný a zkažený. Oddaný neřesti. Slyšela, jak se ženy mezi sebou bavily a říkaly, že Jeho Milost patří k členům nechvalně známého londýnského klubu Inferno.

Nenávidět ho bylo zřejmě stejně marné jako se stále dokola ptát, proč se tohle muselo stát právě jí.

Od počátku netušila, proč ji unesli. Vždyť žila klidně na pokraji vřesoviště, oddána jen svým knihám. Vždy se snažila, aby nikdy nikomu nepřekážela, a pokud věděla, neměla žádné nepřátele.

Nicméně, ani přátele.

Proč si jí někdo vůbec všiml?

Ačkoliv od dětství milovala hádanky a jen málokteré nepřišla na kloub, tuhle nemohla rozlousknout, dokud nezachytila pár informací, které v ní probudily podezření.

Pašeráci se zabývali černým obchodem, který ovšem s koncem války zanikl. Teď v Anglii vládl mír a francouzské luxusní zboží bylo osvobozeno od cla.

Cornwall zakoušel chudobné časy. A tak, aby se pašeráci uživil, museli rozšířit obor podnikání o poněkud nebezpečnější a riskantnější obchody.

Ach, o obchodu s takzvaným bílým masem už četla. Noviny psaly o okruhu kriminálníků, kteří se zabývali únosy mladých žen bez rodiny, které pak v tajnosti prodávali dekadentním šlechticům a jiným bohatým zvrhlíkům, aby si na nevinných dívkách ukájeli své perverzní choutky, poněvadž teror a krutost patřily k jejich zvrhlému pobavení.

Ačkoliv o takových věcech slyšela, nikdy ji nenapadlo, že by to mohla být pravda. Vždy si myslela, že se jedná o fantazie z romantických gotických novel, které patřily k jejím nejoblíbenějším. Když však únos zažila na vlastní kůži, probudila se ze snění a stanula tváří v tvář kruté realitě života.

To bylo jediné vysvětlení, které ji napadlo.

Vystrašený rozhovor manželů Doyleových, který před chvílí vyslechla, do celé záležitosti vnášel nové světlo, jenže ona byla v takovém stavu myslí, že nedokázala jasně přemýšlet a sprádat novou teorii.

Nicméně *proč* ji unesli, teď nebylo podstatné.

Temný hrad se pomalu blížil. S každým dalším yardem její strach rostl a začal se stávat nesnesitelným. Přes veškerou slabost, kterou způsobovalo laudanum, se Kate napřímila a pokusila se otevřít dveře kočáru. Prudce jimi lomcovala a doufala, že se jí podaří uniknout, ale marně. Dveře byly zamčené.

A i kdyby se jí bůhvíjakým zázrakem podařilo uniknout, věděla, že polonahá by v zimě a vlhku dlouho nepřežila.

Zoufale si uvědomila, že nemůže doufat ani v pozdější spravedlnost. Každý přece ví, že vévoda je vůči jakýmkoliv obviněním takřka imunní.

Kromě toho, komu by to vyprávěla? Kdo by jí vůbec uvěřil? Vždyť ona sama měla co dělat, aby uvěřila tomu, co se s ní děje. A navíc, vždyť ten muž ji může pro své zvrhlé pobavení i zabít.

Ne, její jedinou nadějí je, že jakmile si s ní užije, nechá ji jít a ona se vrátí domů.

Vzpomínka na útulný domek na okraji vřesoviště jí vehnala do očí slzy. Stesk po domově byl silnější než jakýkoli opiát. Přisahala Bohu, že pokud se někdy vrátí domů, už nikdy si nebude stěžovat na venkovské podmínky v izolaci Dartmoorských blat. Až příliš brzy zjistila, že jsou na světě mnohem horší věci než osamělost a život v ústraní.

Nejhorší na tom všem bylo, že ten hlupák O'Banyon ji unesl omylem! Toho večera, kdy vpadl do jejího domku, ji nazval špatným jménem – Kate Foxová místo Kate Madsenová.

Její jméno je Kate Madsenová!

Se stále mizivější nadějí doufala, že se jedná o omyl, který se časem vysvětlí. Možná se jí podaří přesvědčit vévodu, že tohle se nikdy nemělo stát, rozhodně ne jí.

A přesto... záblesk vzpomínky z dětství, drobná příhoda, na niž téměř zapomněla, jaksi narušovala její teorii o obchodu s bílým masem a otřásla jejím vědomím vlastní identity.

Nicméně na podobné otázky teď neměla čas.

Její osud byl na dosah ruky. Právě dojeli na hrad Kilburn.

Obklopený nehostinnou krajinou plnou kamení a rozvalin se jeho hradby v záři měsíce tyčily až k nebeským výšinám.

Kate vyhlédla z okna a všimla si, že stráže u brány jen kývly na pozdrav a nechaly je projet.

Takže jsou očekáváni.

Vyděšeně pozorovala kamenné zdi hradu, které ji doslova pohltily jak temné objetí, z něhož není úniku.

Srdce jí divoce tlouklo. *Musí utéct. Ale kam?* Ne, odtud není cesty k záchraně. Dokonce, i kdyby byla teple oblečená a s bystrou myslí, ani tehdy by neměla šanci. Všude kolem stáli ozbrojení vojáci.

Proč? K čemu má tolik stráží?

Bylo zřejmé, že vévoda má co skrývat.

Urozený šlechtic se bratříčkoval s pašeráky a hojně podporoval jejich ilegální činnost. Dovolil jim, aby beztrestně využívali jeho pobřeží, a odměnou za jeho shovívavost mu byla pravidelná dodávka nevinných panen, které ukájely zvrhlé chutě člena klubu Inferno.

Není se co divit, že si drží tolik stráží, pomyslela si. Dokonce i přes mlhavý závoj opiátu v tom viděla jasnou logiku. Bohatý šlechtic, který se zapletl s kriminálními živly, potřebuje ochranu, aby zůstal v bezpečí.

Možná je jen paranoidní jako mnoho ostatních tyranů v historii lidstva. Příkladem je César a jeho vojsko, a stejně tak Napoleon se svou elitní armádou nebo co z ní po bitvě u Waterloo zbylo.

Bože, jestli je vévoda vskutku tak paranoidní, její situace je ještě horší, než si myslela.

Karavana vozů vjela na čtvercové nádvoří obklopené vysokými zdmi.

Jakmile koně zastavili, Kate pocítila prudký záchvěv strachu. Teď už nemohla očekávat žádný zázrak, žádnou nečekanou záchranu.

Pašeráci začali rychle seskakovat z vozů. Náhle se dveře kočáru prudce otevřely a dovnitř vnikl chladný závan ledového větru.

„Jdeme,“ rozkázal Caleb drsným hlasem. Náčelník pašeráků se naklonil, popadl Kate za ruku a vytáhl ji ven.

Kate se snažila zahalit do deky, ale pašerák ji jedním trhnutím strhl a nechal ji jen v nedostatečném ošacení vhodném leda tak pro kurtizánu. „Tohle nebudeš potřebovat.“

Když ji vytáhl z kočáru a postavil na nádvoří, Kate vykřikla bolestí. Tenké bílé punčocháče byly jen chabou ochranou před námrazou na kamenném dláždění.

Doyle kývl na dva kumpány. „Pomozte jí.“

„Ano, pane.“ Dva muži ji popadli za předloktí a začali postrkovat ke gotickému vchodu do hradu.

Kate zařala zuby a snažila se nepodlehnout panickému strachu a bolesti, ale nohy se jí třásly strachy a bez bot cítila i ten sebemenší kamínek.

Omámeně si pomyslela, že každý, kdo ji teď uvidí, ji bude považovat za jednu z mnoha opilých kurtizán. Ach, kdyby to jen viděla její urozená francouzská matka, musela by se obracet v hrobě.

Chlad, který jí pronikal celým tělem, měl alespoň jednu výhodu. Probouzel ji z drogové apatie a bystřil její smysly.

Otupěle se rozhlížela kolem sebe a snažila se najít cestu, kudy by se v budoucnu mohla dostat ven. Nádvoří bylo plné pašeráků, ale tři zlosyny, kteří ji před měsícem přepadli v jejím domku, mezi nimi neviděla.

Ze všech nejvíce nenáviděla O'Banyona. *Špinavý mizera.*

Jeho jméno zaslechla té noci, co ji unesli, když ho jeden z mladších mužů žádal o svolení, aby mohl vydrancovat její dům. O'Banyon byl natolik velkorysý a ušlechtilý, že jim ochotně dovolil, aby si vzali vše, co najdou a co má nějakou hodnotu. Čehož koneckonců nebylo právě moc.

Největší Kateino bohatství bylo uloženo v policích s knihami, kterých si však ti dva barbaři příliš nevšíмали. Aristoteles a Bard nebyl zřejmě to, co hledali.

Když se ocitli uvnitř kamenného hradu, Doyle zavelel, aby zůstali stát. „Rozvažte jí ruce,“ přikázal.

Muži, kteří Kate podpírali, na svého velitele udiveně pohlédli.

„Jeho Milosti by se to nemuselo líbit,“ zamumlal Caleb. „Když bude chtít, sváže si ji sám. Žádný strach, tady nemá kam utéct. A navíc to děvče je v takovém stavu, že skoro ani neví, jak se jmenuje. Tak rychle!“ rozkázal a kývl k zápěstí s pouty. „Jsem zmrzlý na kost. Už to chci mít za sebou.“

K její velké úlevě muži svého velitele poslechli a rozvázali Kate provaz pevně utažený okolo zápěstí.

Než se však pustili dál, pan Doyle vztyčil prst a zašermoval jím Kate před obličejem. „Nezkoušej na Jeho Milost nic z těch tvých pošetilostí, děvče, jinak si budeš přát, abys skončila zpátky ve své cele. Rozumíš mi? K neposlušnosti není zrovna shovívavý. Je to velmi mocný muž. Pokud jsi chytrá, buď zticha a udělej vše, co ti řekne. Je to jasné?“

Mírně přikývla a protírala si odřené zápěstí.

Zdálo se, že velitele pašeráků svou neobvyklou pokorou a poslušností vyvedla z míry. Caleb se zamračil. „Nedívej se na mě tak. Tváříš se jako jehně, které vedou na porážku,“ zavřel. „Tucet zdejších dívek by dalo svou pravou ruku, jen aby mohly strávit několik nocí v jeho posteli. Vždyť tě neubude. Jsem si jistý, že to přežiješ.“

Kate ztuhla. Lumpův drsný hlas způsobil, že se jí do očí vedraly slzy a poslední zbytky kuráže byly ty tam. Zhluboka se nadechla, napřímila ramena a bojovně vystrčila bradu. Byla rozhodnutá, že přežije.

„Tak jdeme,“ zamumlal Doyle. „Dejme ďáblovi jeho odměnu.“ A s těmi slovy popadl velké mosazné klepadlo a zabušil na dubové dveře.

Dveře se ihned otevřely a v nich se objevil letitý sluha v černé livreji.

„Dobrý večer, pane Eldrede,“ pozdravil Caleb se vši zdvořilostí, které byl schopen.

Sluha se uklonil jako oživlý kostlivec v černém hávu. „Pane Doyle.“ Prohlížel si příchozí pronikavým pohledem. Vyzábělý obličej s vystouplými lícními kostmi připomínal posmrtnou masku.

Pak se s neurčitým výrazem podíval na Kate, ale zcela zjevně byl příliš nad věcí, než aby se na cokoliv zeptal. Odvrátil se a pozvedl lampu. „Tudy, prosím. Pán vás už očekává.“

Celá skupinka následovala Eldreda dlouhou temnou chodbou. Všude byla oprýskaná omítka, zpod níž vykukoval chladný kámen. Kate se jen stěží udržela na zkřehlých nohou a vy-

děšeně se rozhlížela kolem sebe. Ještě nikdy na hradě nebyla a téměř nemohla uvěřit tomu, že tady někdo žije.

Nebyl to domov, ale pevnost. Pozůstalost z dávných časů rytířů a draků.

Všechno bylo temné a drsné, chladné a hrůzostrašné. Místo obrazů a tapisérií na zdech visely zbraně a kusy brnění. Nikde nebylo nic útulného, nicméně navzdory všemu jakýmsi perverzním způsobem na ni starodávná atmosféra působila uklidňujícím dojmem. Kate se zvědavě rozhlížela a na malou chvíli dokonce zapomněla na svůj strach.

Náhle si všimla, že její vězňitelé očividně znervózněli.

„Řekněte mi něco, Eldrede.“ Caleb se otočil na sluhu, který je vedl po schodišti a poté další chodbou. „Jakou má váš pán dneska náladu?“

„Prosím, pane?“

„Bestie?“ sykl Caleb. „Je dneska v ráži?“

Sluha po něm šlehl nesouhlasným pohledem. „Nejsem si jistý, zda mohu podávat takové informace.“

„Takže ano,“ zamumlal Caleb nervózně.

Vtom je Eldred zavedl do velké haly s vysokým klenutým stropem.

Všude byla tma. Na stěnách tu a tam visely tapisérie a v rohu místnosti stálo několik kusů antického nábytku.

Na vzdálené straně haly u vchodu do obytné části stáli dva strážci odění v černém. Stáli nehybně, stejně jako brnění, které zdobilo stěny sálu.

Jediným náznakem života byl planoucí oheň v krbu ve vzdáleném rohu místnosti, kde Kate poprvé zahlédla Bestii.

Okamžitě věděla, že to je on.

Nezdolná síla jeho osobnosti naplnila halu ještě dříve, než se k nim vůbec otočil. Vévoda z Warringtonu stál před krbem, temná silueta proti žhnoucím plamenům.

Pohrával si s velkou, hrozivě vypadající zbraní s dlouhou čepelí, něco mezi oštěpem a mečem. Balancoval s ní na jednom prstě a pak ji obratně vyhodil do vzduchu a s bravurní rychlostí ji chytil do dlaně.

Eldred významně zakašlal. „Vaše Milosti, Caleb Doyle se společnosti.“

Pozvedl zbraň a rukojeť si opřel o rameno.

Když se k nim ocelový obr obrátil, Kate cítila, jak se jí v hrudi zastavilo srdce. Bestie zůstala stát a zkoumavě je pozorovala z druhé strany haly.

Pak se k nim vévoda začal přibližovat dlouhým, nicméně klidným krokem. Podobal se středověkému válečníkovi v moderních šatech. Každíčký krok jeho velkých nohou se rozléhal v hale jako rána kladivem.

Kate ho upřeně pozorovala a strachem a taky trochu údivem pootevřela ústa.

Caleb smekl čapku a uctivě se uklonil, stejně jako jeho kumpáni.

Parta pašeráků s Kate ve svém středu se chvěla strachy.

Její pohled zůstal ustrnulý na vévodovi válečníkovi, který se rychle přibližoval. Snažila se nalézt alespoň náznak slitování, ale místo toho viděla jen odhodlání a tvrdost. Byl temný a nebezpečný, zastrašující vše, co mu přišlo do cesty.

Z rozčuchaných vlasů, které měl stražené vzadu na šíji do pevného ohonu, bylo zřejmé, že právě dorazil. S hrůzou rozšířenýma očima ho pozorovala. Okolo krku měl uvázaný černý šátek, který se ani vzdáleně nepodobal formální kravatě. Bílou košili měl u krku rozepnutou a zastrčenou do černých kalhot, které obepínaly silná stehna jako druhá kůže.

Se srdcem bušícím až v hrdle z něho Kate nemohla odtrhnout zrak.

Mohlo mu být asi tak třicet, měl husté tmavé obočí a na levé tváři dlouhou jizvu. Pokožku měl opálenou do bronzova jako muž, který strávil dlouhá léta v teplejším podnebí. Nos měl široký, ale rovný, ústa stažená do grimasy.

Nejstrašnější však byly jeho oči.

Temné a podezřívavě zamračené. V jejich nekonečných hlubinách se zračila zlost, kterou si jistě chtěl vybit na pašerácích a zřejmě i na ní.

Dobrotivý bože, Kate si náhle uvědomila, jak snadno by ji mohl zabít. Muž byl velký, bezmála dva metry vysoký, s pažemi

ze železa a s rameny širokými jak kamenný útes. Vypadal tak silný, že by jistě uzvedl i koně.

Nebylo se co divit, že se ho pašeráci tolik báli, ačkoliv Caleb ve vesnici tvrdil opak. Warrington měl postavu válečníka dobyvatele a nadřazené chování aristokrata.

Jak se vévoda stále více přibližoval, Kate zaplavovala nutkavá potřeba otočit se a utéct.

„Kdo je to?“ zavrčel tichým hlasem na Doylea, hlavou kývl k ní. Reagovala zcela instinktivně. Prudce se otočila, vytrhla se svým věznitelům a snažila se utéct.

Zadrželi ji.

„Dárek, Vaše Milosti!“ vykřikl Caleb Doylea s předstíranou nenuceností.

Když ji pašeráci přivlekli před něho, prohlížel si ji jako vlk svou kořist.

„Dárek?“ opakoval pobaveně.

Caleb si nervózně odkašlal. „Ano, pane! Vyjádření naší radosti, že jste se po dlouhé době opět ukázal doma! Nic nezahřeje studenou postel lépe než hezká mladá dívka. Je docela hezká, co říkáte?“

Vévoda ji mlčky upřeně pozoroval. Pak, po delší době, tiše odpověděl: „To skutečně je.“

Lapena jeho pohledem se Kate nemohla ani hnout. Ještě štěstí, že nezapomněla dýchat.

Když se Caleb nervózně zasmál, ostatní ho následovali, ale vévoda je skoro neslyšel, s pohledem upřeným na dívku, která se před ním třásla strachy.

„Velmi vychytralé, Doyle,“ zamumlal vévoda a chlípně si všiml jistých partií jejího těla, které reagovaly na závan chladného vzduchu.

„Mysleli jsme si, že by se vám mohla líbit, Vaše Milosti. Ještě jsme přinesli i jiné dárky...“ Doyle kývl na své muže. „No tak, pospěšte si! Rychle!“ Muži okamžitě začali jednat a obdarovali svého pána skvělou brandy a výběrovým tabákem.

Jenže vévoda si ostatních darů ani nevšiml, poněvadž dál upřeně pozoroval Kate.

Nevěděla, co má dělat. Ještě nikdy se na ni žádný muž takhle nedíval.

Warringtonův pohled po ní klouzal od ještě stále vlhkých vlasů až k bosým nohám v punčocháčích, pak, k jejímu velkému údivu, se jí zadíval přímo do očí, ale jen na malou chvíli.

V ten okamžik si nebyla jistá, co přesně kromě chladné vypočítavosti v jeho pohledu viděla, jako u muže uprostřed šachové partie.

„Je tento dárek pro vás přijatelný, Vaše Milosti?“ zeptal se Caleb.

Vévodův úsměv měl větší sílu než laudanum.

„To brzy zjistím,“ řekl, a aniž by od ní odvrátil zrak, kývl na své nehybné strážce. „Odved'te ji do mé ložnice.“